

WOMAN'S SONG (1969)
Text Esther Raab (1894 – 1982)

Blessed is he who made me a woman –
that I am earth and Adam,
a tender rib;

Blessed is he who made me
circles upon circles –

like the orbits of planets
and spheres of fruit –
who gave me living flesh
that blossoms,
and made me like a plant of the field –
that bears fruit;

that the tatters of your clouds,
slide like silk
over my face and thighs;
and I am grown
and want to be a girl,
weeping from sorrow,
and laughing, and singing aloud,
thinner than thin –

like the smallest cricket
in the sublime chorus
of your cherubs –
smallest of the small –
I play
at your feet –
my Creator!

Baruch she'asani isha -
She'ani adamah v'adam,
v'tzelah rakah ;

Baruch she'asitani
Igulim igulim -

K'galgal ei mazalot
U'che'igulei peirot-
Shenatata li basar chai
Pore'ach,
Ve'asitani ketzemach hasadeh-
Noseh pri;

She'kir'ei ananechah,
Machlikim k'meshi
Al panai vi'yrechai;
Va'ani g'dolah
Um'vakeshet l'hiyot yaldah,
Bochiya mitza'ar,
V'tzocheket, v'sharah b'kol
Dak min hadak -

Ktzartzar za'ir
B'makhelei kruveichah
Hana'alah -
K'tanah shebik'tanot -
Ani m'sacheket
L'ragleicha-
Bor'i!

Ha'aretz 2007, 25 years after her death

"I give birth to songs like a hen laying eggs. Sometimes a whole round song comes out, it comes out almost unconsciously and after a week, when I read, I wonder if I did write it."

"I have never written songs for anyone, only for myself. I was born a poet and entered poetry with both feet, I did not suffer any hesitations."

Esther Rab is a great poet, "says Dana Olmert, who teaches in the Hebrew Literature Department at the Hebrew University." I like her inherent tendency to break boundaries, her daring to write in free rhythm; The fact that she is celebrating her sexuality; That it has a lot of power. She is not modest and does not try to present herself as modest and delicate. She does not play the normative game expected of women. It has an inner freedom and it is amazing when you think about it in the historical context. In a sense she is Jonah Wallach's great-grandmother. She does not try to write as others write and she does not try to write in standard Hebrew. For her, norms and standards are things that are meant to be dismantled. Her suspicion of normativeness is not the result of ignorance or lack of choice. It is a conscious choice. "

The practice of writing has led Rab, almost inevitably, to touch on questions of gender identity, what it means to be a woman writer in a culture in which women do not write, and especially in Hebrew - a sacred language whose use is considered a male privilege.

"Poetry is the masculine side of me," Rab declared. "My foundations are not feminine. I write male songs ... if I was born again I would want to be born a man. I do not like to be submissive. A man can fight back. He just gives a box in the teeth."

"אני יולדת שירים כמו תרנגולת המטילה ביצים. לפעמים יוצא שיר שלם עגול, הוא יוצא כמעט בלי הכרה ואחרי שבוע, כשאני קוראת, אני תמהה אם אמנם אני כתבתי זאת."

"מעודי לא כתבתי שירים בשביל אף אחד, רק בשביל עצמי. אני בכלל נולדתי משוררת ונכנסתי לשירה בשתי רגלי, לא סבלתי שום התלבטויות."

"אסתר ראב היא משוררת אדירה", אומרת דנה אולמרט, המלמדת בחוג לספרות עברית באוניברסיטה העברית. "אני אוהבת את הנטייה המוטבעת בה לשבור מסגרות, את ההעזה שלה לכתוב בריתמוס חופשי; את זה שהיא חוגגת את המיניות שלה; זה שיש בה הרבה כוח. היא לא מצטנעת ולא מנסה להציג את עצמה כרכה וענוגה. היא לא משחקת את המשחק הנורמטיבי המצופה מנשים. יש לה חופש פנימי וזה מדהים כשחושבים על זה בהקשר ההיסטורי. במובן מסוים היא הסבתא-רבא של יונה וולך. היא לא מנסה לכתוב כמו שאחרים כותבים והיא לא מנסה לכתוב בעברית תקנית. מבחינתה, נורמטיביות ותקניות הם דברים שנועדו לפירוק. החשדנות שלה כלפי נורמטיביות אינה תולדה של בורות או חוסר ברירה. זו בחירה מודעת."

העיסוק בכתיבה הוביל את ראב, כמעט בהכרח, לגעת בשאלות של זהות מגדרית, של מה זה להיות אשה כותבת בתרבות שאין בה נשים כותבות, ועוד בעברית - שפת קודש שהשימוש בה נחשב לפריבילגיה גברית.

השירה היא הצד הגברי שבי, "הצהירה ראב. "היסודות שלי אינם נשיים. אני כותבת שירים גבריים... אילו נולדתי שנית הייתי רוצה להיוולד גבר. אינני אוהבת להיות ותרנית. בחור יכול להשיב מלחמה. הוא פשוט נותן בוקס בשיניים."